

**DVOJJAZYČNÁ
KNIHA
PRO MÍRNĚ
POKROČILÉ ★★**

The Great Gatsby

Francis Scott Fitzgerald

Velký Gatsby

pro výuku upravil kolektiv Anglictina.com

- dvojjazyčná kniha
- český překlad na protější straně
- jazykové komentáře gramatických jevů
- základní přehled anglické gramatiky

Nahrávka MP3 zdarma na www.albatrosmedia.cz

edika. @Anglictina.com

Velký Gatsby

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.edika.cz
www.albatrosmedia.cz

Francis Scott Fitzgerald

Velký Gatsby – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

 ALBATROS MEDIA a.s.

Francis Scott Fitzgerald

Velký Gatsby

**Edika
Brno
2017**

Velký Gatsby

Francis Scott Fitzgerald

Jazykově upravil: Angelo Franklin

Překlad: Lucie Poslušná

Ilustrace: Cyril Kozák

Audio: Sarah Brooks

Odpovědná redaktorka: Eva Mrázková

Technický redaktor: Jiří Matoušek

Nahrávku naleznete: <http://www.albatrosmedia.cz/velky-gatsby.html>

Objednávky knih:

www.albatrosmedia.cz

eshop@albatrosmedia.cz

bezplatná linka 800 555 513

ISBN tištěné verze 978-80-266-1108-0

ISBN e-knihy 978-80-266-1121-9 (1. zveřejnění, 2017)

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

Vydalo nakladatelství Edika v Brně roku 2017 ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4. Číslo publikace 24 885.

© Albatros Media a. s. / Angličtina.com s.r.o., 2017. Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

1. vydání

ALBATROS MEDIA a.s.

The Great Gatsby

Francis Scott Fitzgerald

Předmluva

Americký spisovatel Francis Scott Fitzgerald (1896 – 1940) ve svém úspěšném románu *Velký Gatsby* (1925) z velké části uplatňuje autobiografické prvky. Stejně jako hlavní hrdina Jay Gatsby se i Fitzgerald snažil vydělat hodně peněz, aby se mohl oženit s výše postavenou Zeldou Sayreovou, kterou potkal při vojenské službě. Stejně jako vypravěč Nick Carraway i Fitzgerald vstoupil v průběhu 1. světové války do armády a stejně jako on později postupně zjišťuje, že to, co ho přitahovalo a pohánělo k výkonu, vlastně nenávidí.

Velký Gatsby může sloužit jako kronika dvacátých let minulého století – Jazzového věku, Řvoucích dvacátých, či období umělců Ztracené generace, kam bývá zařazován i Fitzgerald. Americká ekonomika tehdy závrtně vzrůstala, díky prohibici se dařilo pašerákům alkoholu, kteří se takřka přes noc stali milionáři, novou high society. Zdálo se, že americký sen, kdy kdokoliv se mohl vlastní pílí stát tím, kým chtěl, a být šťastný, mají všichni na dosah. Fitzgerald však ve svém románu poukazuje na sílu materialismu, neuspokojující chamtivost a morální prázdnotu, které tento věk přinášel.

Román se nejdříve příliš neprodával a ani nezískal kladné kritiky. F. S. Fitzgerald zemřel poměrně mladý na infarkt s vědomím, že není moc dobrý spisovatel. Teprve v průběhu 2. světové války získala kniha na významu a nyní už bývá zařazována mezi klasická díla a nejlepší romány vůbec. Příběh se dočkal mnoha zpracování, z těch filmových si jistě vzpomenete na Roberta Redforda (1974) či nejnovějšího Leonarda DiCapria (2013) v roli Jaye Gatsbyho.

Vy si můžete přečíst příběh v původním jazyce, i když se necítíte v angličtině příliš pevně v kramflecích. Text jsme zjednodušili a přidali k němu český zrcadlový překlad. V publikaci také najdete jazykové komentáře, přehled základní anglické gramatiky a CD s namluveným příběhem.

Přejeme pěkné počtení,

TýmAngličtina.com

GREAT
GATSBY
CHAPTER

1.

When I returned from the East last autumn, I wanted the world to be a moral place. I did not want more wild outings with rare glimpses into the human heart. Only Gatsby was exempt from this desire – Gatsby, who represented everything I scorn. He had an extraordinary gift for hope which I have never seen before. I do not expect to see it again. Gatsby turned out all right at the end; it was the people around him that depressed me.

My family, the Carraways, are from the Midwest. I graduated college and left to fight in the Great War. When I returned, the Middle West felt like the end of the world. So I decided to go East and learn the bond business. Father agreed to give me money for the first year I was away. I came East, permanently I thought, in the spring of 1922.

I rented a house outside the city, in one of the strangest communities in North America. It was on that slender, wild island east of New York. It has two unusual formations of land: eggs. The land looks exactly like two identical eggs, separated by a bay.

I lived at West Egg, the less fashionable of the two. My house was between two huge and expensive houses. The one on my right was colossal. It had a tower on one side, a marble swimming pool, and more than forty¹ acres of lawn and garden. It was Gatsby's mansion.

Across the bay, the houses of fashionable East Egg looked like palaces. The story of that summer really begins on the evening I drove over there to have dinner with the Buchanans. Daisy was my second cousin, and I'd known Tom in college. And just after the war I spent two days with them in Chicago.

Tom had been one of the most powerful athletes that ever played football at New Haven College. Everything after that was a disappointment. His family was very wealthy and the way he spent money was disgusting.

I drove to see them on a warm windy evening. Their house was even more elaborate than I expected, and Tom Buchanan was standing on the front porch.

Když jsem se vrátil minulého podzimu z Východu, přál jsem si, aby svět byl místem morálních zásad. Nechtěl jsem další divoké výlety s jen vzácnými záblesky do lidského srdce. Jedině Gatsby se této mé touze vymykal – Gatsby, který představoval všechno, čím pohrdám. Měl neobyčejný dar doufat, dar, jaký jsem nikdy předtím neviděl. A neočekávám, že ho ještě někdy uvidím. Gatsby se nakonec ukázal fajn, to jen lidé kolem něj mě deprimovali.

Má rodina, Carrawayovi, pochází ze Středozápadu. Ukončil jsem studia a šel jsem bojovat do Velké války. Když jsem se vrátil, Středozápad mi připadal jako konec světa. Rozhodl jsem se tedy jet na Východ a naučit se obchodovat s dluhopisy. Otec souhlasil, že mi na první rok, co budu pryč, dá peníze. Na Východ jsem přišel, jak jsem myslel nastálo, v roce 1922.

Pronajal jsem si domek za městem v jedné z nejpodivnějších obcí v Severní Americe. Bylo to na tom úzkém divokém ostrově na východ od New Yorku. Ostrov má neobvyklý tvar – vejce. Země vypadá přesně jako dvě identická vejce rozdělená zátokou.

Bydlel jsem v Západním Vejci, v tom méně populárním ze dvou. Můj domek stál mezi dvěma obrovskými a drahými domy. Ten napravo ode mě byl kolosální. Na jedné straně byla věž, bazén z mramoru a více než čtyřicet akrů trávníku a zahrady. To bylo Gatsbyho sídlo.

Na druhé straně zátoky byly domy módního Východního Vejce, které vypadaly jako paláce. Příběh toho léta vsutku začíná ten večer, kdy jsem tam jel, abych povečeřel s Buchananovými. Daisy byla má vzdálená sestřenice a Toma jsem znal ze školy. A krátce po válce jsem s nimi strávil dva dny v Chicagu.

Tom byl jedním z nejvýraznějších sportovců, kteří kdy hráli fotbal na New Havenské univerzitě. Kdokoliv po něm byl zklamáním. Jeho rodina byla velmi bohatá a způsob, jakým utrácel peníze, byl odpuzující.

Jel jsem k nim na návštěvu jednoho teplého větrného večera. Jejich dům byl ještě honosnější, než jsem čekal, a Tom Buchanan stál na přední verandě.

He was a sturdy man of thirty with a hard, haughty mouth. Two arrogant eyes gave him the appearance of always leaning aggressively forward. His body was powerful and cruel.

His speaking voice was a harsh tenor. There was a hint of contempt in it, even toward people he liked. We were never close, but I think he always approved of me and wanted me to like him.

We talked for a few minutes on the sunny porch, then went into a bright room. There was an enormous couch on which two young women sat.

The younger of the two was a stranger to me. She was motionless, with her chin raised a little.

The other girl, Daisy, leaned forward, then laughed. I laughed too and came forward.

“I’m paralyzed with happiness.” She laughed again, and held my hand for a moment. She murmured that the surname of the other girl was Baker.

Miss Baker nodded at me very slightly.

I looked back at my cousin, who began to ask me questions in her low, thrilling voice.

I told her I had stopped² in Chicago for a day on my way East, and that a dozen people had sent her their love.

“Do they miss me?” she cried.

“The whole town is desolate.”

“How gorgeous! Let’s go back, Tom. Tomorrow!” Then she added: “You ought to see the baby.”

“I’d like to.”

“She’s asleep. She’s three years old. Haven’t you ever seen her?”

“Never.”

“Well, you ought to see her. She’s—”

Byl to statný třicátník s tvrdými povýšenými ústy. Arogantní oči vždy působily, jakoby se útočně nakláněl dopředu. Jeho tělo bylo silné a kruté.

Mluvil drsným tenorem, ve kterém byl náznak opovržení, i lidmi, které měl rád. Nikdy jsme si nebyli blízcí, ale myslím, že jsem byl pro něj přijatelný a chtěl, abych ho měl rád.

Pár minut jsme si povídali na sluncem prozářené verandě a pak jsme šli do prosvětleného pokoje. Byla tam obrovská pohovka, na které seděly dvě mladé ženy.

Tu mladší jsem neznal. Nehýbala se a měla lehce zdviženou bradu.

Ta další dívka, Daisy, se naklonila a pak se zasmála. Já se také zasmál a vykročil dopředu.

„Jsem paralyzovaná štěstím.“ Znovu se zasmála a na chvilku podržela mou ruku. Zamumlala, že ta druhá dívka se jmenuje Bakerová.

Slečna Bakerová lehce pokývla mým směrem.

Podíval jsem se zpátky na svou sestřenici, která se mě začala vyptávat svým tichým rozechvělým hlasem.

Řekl jsem jí, že jsem se cestou na Východ zastavil na den v Chicagu a že jí pozdravuje tučt lidí.

„Stýská se jim po mně?“ zvolala.

„Celé město je skleslé.“

„Jak nádherné! Vraťme se, Tome. Zítra!“ Pak dodala: „Měl bys vidět dítě.“

„Rád bych.“

„Spí. Jsou jí tři roky. Tys ji ještě neviděl?“

„Nikdy.“

„Tak to bys ji měl vidět. Je —“

Tom Buchanan, who had been hovering about the room, stopped and rested his hand on my shoulder.

“What are you doing, Nick?”

“I’m a bond man.”

“Who with?”

I told him.

“Never heard of them,” he remarked decisively.

This annoyed me.

“You will,” I answered. “You will if you stay in the East.”

“Oh, I’ll stay in the East, don’t you worry,” he said, glancing at Daisy and then back at me. “I’d be a damned fool to live anywhere else.”

At this point Miss Baker said: “Absolutely!” with such suddenness that I jumped. She yawned and stood up.

“I’m stiff,” she complained, “I’ve been lying on that sofa for as long as I can remember.”

“Don’t look at me,” Daisy retorted, “I’ve been trying to get you to New York all afternoon.”

Tom offered her a cocktail. “No, thanks,” said Miss Baker, “I’m in training.”

Tom looked at her in disbelief and drank his own down in one gulp.

I looked at Miss Baker. I enjoyed looking at her. She was a slender girl who stood straight up with her shoulders thrown back. It occurred to me that I had seen her somewhere before.

“You live in West Egg,” she remarked contemptuously. “You must know Gatsby.”

“Gatsby?” demanded Daisy.

Tom Buchanan, který přecházel po místnosti, se zastavil a položil mi ruku na rameno.

„Co děláš, Nicku?“

„Dělám v dluhopisech.“

„S kým?“

Řekl jsem mu to.

„O těch jsem nikdy neslyšel,“ poznamenal rozhodně.

To mě rozzlobilo.

„Ještě uslyšíš,“ odpověděl jsem. „Uslyšíš, jestli zůstaneš na Východě.“

„Ó, na Východě zůstanu, to se neboj,“ řekl a mrknul po Daisy a zpátky na mě. „Byl bych zatracený blázen, kdyby šel bydlet kamkoliv jinam.“

Tady slečna Bakerová řekla: „Rozhodně!“ tak náhle, že jsem nadskočil. Zívla a postavila se.

„Jsem celá zdřevěnělá,“ stěžovala si, „ležím na té pohovce, kam mi až paměť sahá.“

„Na mě se nedívej,“ odpověděla Daisy, „celé odpoledne jsem se tě snažila dostat do New Yorku.“

Tom jí nabídl koktejl. „Ne, díky,“ řekla slečna Bakerová, „jsem v tréninku.“

Tom se na ni nevěřicně podíval a vypil svůj koktail jedním lokem.

Podíval jsem se na slečnu Bakerovou. Líbilo se mi se na ni dívat. Byla to štíhlá dívka, která stála rovně, s rameny strčenými dozadu. Zdálo se mi, že jsem ji už někde předtím viděl.

„Vy bydlíte v Západním Vejci,“ poznamenala opovržlivě. „To musíte znát Gatsbyho.“

„Gatsbyho?“ zeptala se Daisy.

Before I could reply that he was my neighbor, dinner was announced. Wedging his tense arm under mine, Tom Buchanan pushed me from the room.

With their hands on their hips, the two young women led us to a porch, open toward the sunset. Four candles flickered on the table.

“Why candles?” said Daisy, frowning. “In two weeks it’ll be the longest day in the year.” Then her eyes focused on her little finger.

“Look!” she complained; “I hurt it.”

We all looked – the knuckle was black and blue.

“You did it, Tom,” she said. “I know you didn’t mean to, but you DID do it. That’s what I get for marrying a brute of a man, a great, big, hulking –”

“I hate that word hulking,” objected Tom, “even in kidding.”

“Hulking,” insisted Daisy.

After two glasses of very nice wine, I confessed: “You make me feel uncivilized, Daisy. Can’t you talk about crops or something?”

“Civilization’s going to pieces,” said Tom violently. “I’ve become a pessimist about things. Have you read ‘The Rise of the Colored Empires’ by Goddard?”

“No,” I answered, surprised by his tone.

“Well, it’s a fine book, and everybody should read it. He says if we’re not careful the white race will be pushed down. It’s all scientific.”

“Tom’s getting very profound,” said Daisy. “He reads deep books with long words in them. What was that word we –”

“These books are all scientific,” insisted Tom. “Goddard says it’s up to us, the dominant race, to watch out or these other races will gain control.”

“We’ve got to³ beat them down,” whispered Daisy.

Než jsem mohl odpovědět, že je to můj soused, byla ohlášena večeře. Tom Buchanan zaklesl svou napjatou paži do mé a vystrčil mě z pokoje.

S rukama na bocích nás ty dvě mladé ženy vedly na verandu, otevřenou směrem k zapadajícímu slunci. Na stole poblikávaly čtyři svíčky.

„Proč svíčky?“ řekla Daisy a zamračila se. „Za dva týdny bude nejdelší den v roce.“ Pak se její oči zaměřily na malíček.

„Podívejte!“ stěžovala si, „Je poraněný.“

Všichni jsme se podívali – kloub bylo černomodrý.

„To jsi udělal ty, Tome,“ řekla. „Vím, žeš to neudělal schválně, ale OPRAVDU jsi to udělal. To mám za to, že jsem si vzala surového muže, obrovského, velkého, hromotluka –“

„Nenávidím slovo hromotluk,“ protestoval Tom, „i když je to jen z legrace.“

„Hromotluk,“ trvala na svém Daisy.

Po dvou sklenicích velmi dobrého vína jsem se přiznal: „Cítím se díky tobě necivilizovaný, Daisy. Nemůžeš mluvit o úrodě nebo tak něco?“

„Civilizace se rozpadá,“ ozval se Tom prudce. „Stal se v tomhle ze mě pesimista. Četl jsi ‚Vzestup barevných impérií‘ od Goddarda?“

„Ne,“ odpověděl jsem, překvapený jeho tónem.

„No, je to dobrá kniha a každý by si ji měl přečíst. Říká, že jestli nebudeme opatrní, bílá rasa bude potlačena. Všechno to je z vědeckého pohledu.“

„Z Toma se stává myslitel,“ řekla Daisy. „Čte hlubokomyslné knihy s dlouhými slovy. Co to bylo za slovo, jak jsme –“

„Jsou to vědecké knihy,“ trval na svém Tom. „Goddard říká, že záleží na nás, dominantní rase, abychom to ohlíželi, jinak tyhle další rasy převezmou kontrolu.“

„Musíme je srazit,“ zašeptala Daisy.

“You ought to live in California –” began Miss Baker, but Tom interrupted her.

“This idea is that we’re Nordics. And we’ve produced all the things that make civilization – science and art, and all that. Do you see?”

The telephone rang inside and the butler left the porch. Daisy leaned toward me.

“I’ll tell you a family secret,” she whispered. “It’s about the butler’s nose. Do you want to hear about the butler’s nose?”

“That’s why I came over to-night.”

“Well, he wasn’t always a butler; he used to be the silver polisher for some people in New York. He had to polish it from morning till night, until finally it began to affect his nose–”

“Things got worse,” said Miss Baker.

“Yes. Things got worse, until he had to give up his position.”

The butler came back and murmured something in Tom’s ear. Tom frowned and went inside. His absence bothered Daisy, and she leaned forward again.

“I love to see you at my table, Nick. You remind me of a rose. Doesn’t he?” She turned to Miss Baker: “A rose?”

This was untrue. I am not like a rose. Suddenly she threw her napkin on the table and went into the house.

Miss Baker and I glanced at each other. I was about to speak when she sat up and said “Sh!” A quiet, passionate voice was audible from the next room. Miss Baker leaned forward, trying to hear. The voice was barely understandable. It rose and fell, then stopped.

“This Mr. Gatsby you spoke of is my neighbor–” I said.

“Don’t talk. I want to hear what happens.”

“Is something happening?” I inquired.

„Měli byste žít v Kalifornii –“ začala slečna Bakerová, ale Tom ji přerušil.

„V knize se uvažuje o tom, že jsme nordická rasa. A my vytvořili všechno, co dělá civilizaci civilizací – vědu a umění a to všechno. Chápete?“

Vevnitř zazvonil telefon a komorník odešel z verandy. Daisy se ke mně naklonila.

„Řeknu ti rodinné tajemství,“ zašeptala. „Týká se komorníkova nosu. Chceš slyšet o komorníkově nosu?“

„Proto jsem dnes večer přijel.“

„Takže, on nebyl vždycky komorníkem. Býval leštičem stříbra u nějakých lidí v New Yorku. Musel leštit od rána do večera, až se mu to nakonec vrazilo do nosu –“

„A bylo to ještě horší,“ řekla slečna Bakerová.

„Ano. Bylo to ještě horší, až se nakonec musel své práce vzdát.“

Komorník se vrátil a zašeptal něco Tomovi do ucha. Tom se zamračil a šel dovnitř. Jeho nepřítomnost Daisy rozrušila a opět se naklonila dopředu.

„Ráda tě u svého stolu vidím, Nicku. Připomínáš mi růži. Že ano?“ otočila se na slečnu Bakerovou: „Růži?“

To nebyla pravda. Nejsem jako růže. Náhle odhodila ubrousek na stůl a odešla do domu.

Slečna Bakerová a já jsme na sebe krátce pohlédli. Chystal jsem se něco říct, když se posadila a řekla: „Pšt!“ Z vedlejšího pokoje bylo slyšet tlumený vášnivý hlas. Slečna Bakerová se naklonila a snažila se poslouchat. Hlasu nebylo téměř rozumět. Stoupal a klesal a pak přestal.

„Tenhle pan Gatsby, o kterém jste mluvila, je můj soused –“ řekl jsem.

„Nemluvte. Chci slyšet, co se stane.“

„Děje se něco?“ dotazoval jsem se.

“You mean you don’t know?” said Miss Baker, surprised. “I thought everybody knew.”

“I don’t.”

“Why –” she said hesitantly, “Tom’s got some woman in New York.”

“Got some woman?” I repeated blankly.

Miss Baker nodded.

“She should have the decency not to call him at dinner time. Don’t you think?”

Tom and Daisy came back to the table then.

Daisy looked at Miss Baker and then at me and said, “I looked outdoors, and it’s very romantic. There’s a bird on the lawn singing away. It’s romantic, isn’t it, Tom?”

“Very romantic,” he said, then said to me: “If it’s light enough after dinner, I want to take you down to the stables.”

The telephone rang inside and Daisy shook her head at Tom. We all became silent.

Tom and Miss Baker strolled back into the library while I followed Daisy to the front porch. We sat down.

Daisy looked very upset, so I asked about her little girl. I hoped it would calm her.

“We don’t know each other very well, Nick,” she said suddenly. “Well, I’ve had a very bad time, Nick, and I’m pretty cynical about everything.”

I waited but she didn’t say any more, and after a moment I asked about her daughter again. “I suppose she talks, and – eats, and everything.”

“Oh, yes. Listen, Nick; let me tell you what I said when she was born. Would you like to hear?”

“Very much.”

„Chcete říct, že o tom nevíte?“ řekla slečna Bakerová překvapeně.
„Myslela jsem, že o tom ví každý.“

„Já ne.“

„No –“ řekla váhavě, „Tom má v New Yorku nějakou ženskou.“

„Má nějakou ženskou?“ opakoval jsem bez výrazu.

Slečna Bakerová přikývla.

„Měla by mít alespoň dost slušnosti, aby mu nevolala při večeři.
Nemyslíte?“

V tom se ke stolu vrátili Tom a Daisy.

Daisy se podívala na slečnu Bakerovou a pak na mě a řekla: „Byla jsem se podívat venku a je to tam velmi romantické. Na trávníku je ptáček a zpívá. Není to romantické, Tome?“

„Velmi romantické,“ řekl a pak se obrátil na mě: „Jestli bude po večeři dost světla, ukážu ti stáje.“

Uvnitř zazvonil telefon a Daisy na Toma zavrtěla hlavou. Všichni ztichli.

Tom a slečna Bakerová se pomalu vrátili zpět do knihovny, zatímco já šel za Daisy na přední verandu. Posadili jsme se.

Daisy vypadala velmi rozrušeně, a tak jsem se jí zeptal na holčičku. Doufal jsem, že ji to uklidní.

„My dva se moc dobře neznáme, Nicku,“ řekla náhle. „No, mám se dost špatně, Nicku, a všechno vidím dost cynicky.“

Čekal jsem, ale víc toho neřekla. Po chvílce jsem se znova zeptal na její dcerku. „Předpokládám, že mluví a jí a tak všechno.“

„Ó, ano. Poslouchej, Nicku, povím ti, co jsem řekla, když se narodila. Chtěl bys to slyšet?“

„Moc rád.“

“It’ll show you how I’ve gotten to feel about – things. Well, she was less than an hour old and Tom was gone somewhere. I woke up and felt abandoned. I asked the nurse if it was a boy or a girl. She told me it was a girl, and I wept. ‘All right,’ I said, ‘I hope she’ll be a fool – that’s the best thing a girl can be in this world, a beautiful little fool.’”

“I think everything’s terrible,” she went on. “Everybody thinks so – the most advanced people. And I KNOW. I’ve been everywhere and seen everything and done everything. Sophisticated! I’m sophisticated!”

I knew she was insincere⁴. It made me uneasy. I waited, and in a moment she looked at me with a smirk on her lovely face.

The lights went on inside. Tom and Miss Baker sat at either end of the long couch and she read aloud to him from the SATURDAY EVENING POST.

When we came in, she stood up.

“Ten o’clock,” she remarked. “Time for this good girl to go to bed.”

“Jordan’s going to play in the tournament to-morrow,” explained Daisy, “over at Westchester.”

“Oh – you’re Jordan BAKER.”

I knew now why her face was familiar – its contemptuous expression had looked out at me from many sports magazines. I had heard some unpleasant story of her too, but had forgotten it.

“Good night,” she said softly. “Wake me at eight. Good night, Mr. Carraway. See you soon.”

“Of course you will,” confirmed Daisy. “In fact I think I’ll arrange a marriage. Come over often, Nick.”

“Good night,” called Miss Baker from the stairs. “I haven’t heard a word.”

“She’s a nice girl,” said Tom after a moment. “They shouldn’t let her run around the country this way.”

„Ukážu ti, jak jsem se začala dívat na – věci. Tedy, nebyla jí ani jedna hodina a Tom byl někde pryč. Vzbudila jsem se a cítila se opuštěná. Zeptala jsem se sestry, jestli je to chlapec nebo holčička. Řekla mi, že holčička, a já se rozbrečela. ‚Dobře,‘ řekla jsem, ‚doufám, že bude hloupoučká – to je to nejlepší, čím děvče může v tomhle světě být, krásný malý hlupáček.‘“

„Myslím, že všechno je strašné,“ pokračovala. „Všichni si to myslí – ti nejpokročilejší lidé. A já to VÍM. Všude jsem byla a všechno jsem viděla a dělala. Světaznalá! Já jsem světaznalá!“

Věděl jsem, že je neupřímná. Byl jsem z toho nesvůj. Čekal jsem a za okamžik se na mě podívala s úšklebkem na pěkné tvářičce.

Uvnitř se rozsvítila světla. Tom a slečna Bakerová seděli každý na jednom konci dlouhé pohovky a ona mu nahlas předčítala ze SATURDAY EVENING POST.

Když jsme vešli, postavila se.

„Deset hodin,“ poznamenala. „Čas, aby tahle hodná holčička šla spát.“

„Jordan má zítra turnaj,“ vysvětlila Daisy, „ve Westchesteru.“

„Ach – vy jste Jordan BAKEROVÁ.“

Ted' jsem pochopil, proč mi její tvář byla povědomá – ten pohrdavý výraz na mě koukal z mnoha sportovních časopisů. Také jsem o ní slyšel nějakou nepříjemnou historku, ale už jsem ji zapomněl.

„Dobrou noc,“ řekla měkce. „Vzbud'te mě v osm. Dobrou noc, pane Carrawayi. Brzy se uvidíme.“

„Samozřejmě, že ano,“ potvrdila Daisy. „Vlastně si myslím, že domluvím svatbu. Chod' sem často, Nicku.“

„Dobrou noc,“ volala slečna Bakerová ze schodů. „Neslyšela jsem ani slovo.“

„Je to milé děvče,“ řekl Tom po chvíli. „Neměli by ji takhle nechat pobíhat po světě.“

“Who shouldn’t?” inquired Daisy.

“Her family.”

“Her family is one aunt about a thousand years old. Besides, Nick’s going to look after her. She’s going to spend lots of week-ends here this summer. It will be good for her.”

“Is she from New York?” I asked.

“From Louisville. We both lived there in our white girlhood. Our beautiful white—”

“Did you give Nick a little heart to heart talk on the veranda?” demanded Tom suddenly.

“Did I?” She looked at me. “I can’t seem to remember, but I think we talked about the Nordic race—”

“Don’t believe everything you hear, Nick,” he advised me.

I said that I had heard nothing, and a few minutes later I got up to go home. They came to the door with me and stood side by side. As I started my motor Daisy called: “Wait! I forgot to ask you something. We heard you were engaged to a girl out West.”

“That’s right,” said Tom.

“It’s not true. I’m too poor.”

“But we heard it,” insisted Daisy. “We heard it from three people, so it must be true.”

I wasn’t engaged. The gossip was one of the reasons I had come East. I didn’t want to stop dating an old friend because of rumors, but I refused to marry because of rumors.

I was disgusted as I drove away. I thought Daisy ought to take her child and rush out of the house – but apparently she did not plan to. As for Tom, the fact that he “had some woman in New York” was less surprising than that he had been depressed by a book.

„Kdo by neměl?“ ptala se Daisy.

„Její rodina.“

„Její rodina je jedna teta, které je asi tisíc let. Kromě toho, Nick se o ni postará. Stráví tu v létě spoustu víkendů. Bude to pro ni dobré.“

„Je z New Yorku?“ zeptal jsem se.

„Z Louisville. Obě jsme tam žily v době našeho nevinného mládí. Našeho překrásného nevinného –“

„Promluvila jsi Nickovi na verandě do duše?“ chtěl náhle vědět Tom.

„Promluvila jsem?“ podívala se na mě. „Nevzpomínám si, ale myslím, že jsme mluvili o nordické rase –“

„Nevěř všemu, co slyšíš, Nicku,“ poradil mi.

Řekl jsem, že jsem nic neslyšel, a o pár minut později jsem vstal, že pojedu domů. Šli se mnou ke dveřím a stáli vedle sebe. Když jsem nastartoval, Daisy zavolala: „Počkej! Zapomněla jsem se tě na něco zeptat. Slyšeli jsme, že ses na Západě zasnoubil.“

„To je pravda,“ řekl Tom.

„Není to pravda. Jsem příliš chudý.“

„Ale my to slyšeli,“ trvala na svém Daisy. „Slyšeli jsme to od tří lidí, tak to musí být pravda.“

Nebyl jsem zasnoubený. Pomluvy byly jedním z důvodů, proč jsem přišel na Východ. Nechtěl jsem přestat kvůli klepům chodit se starou známou, ale odmítl jsem se kvůli klepům oženit.

Byl jsem znechucen, když jsem odjížděl pryč. Myslel jsem si, že by Daisy měla vzít dítě a utéct z domu, ale očividně to neplánovala. Co se týče Toma, fakt, že „má v New Yorku nějakou ženskou“ mě překvapil méně než to, že ho deprimuje nějaká kniha.

When I reached West Egg I parked the car and sat for a while in the yard. The shadow of a cat appeared and, turning my head to watch it, I saw that I was not alone. Fifty feet away someone had emerged from my neighbor's mansion and was standing with his hands in his pockets, looking at the stars. I guessed it was Mr. Gatsby himself.

I didn't call to him. He seemed content to be alone. Suddenly he stretched out his arms toward the dark water. He was trembling. I glanced toward the sea and saw only a single green light, far away. When I looked back, Gatsby had vanished.

Když jsem dojel do Západního Vejce, zaparkoval jsem a na chvíli jsem se posadil na dvorek. Objevil se stín kočky, a když jsem otočil hlavu, abych se na ni podíval, uviděl jsem, že nejsem sám. Padesát stop ode mě se někdo vynořil ze sídla mého souseda a stál s rukama v kapsách, dívaje se na hvězdy. Hádal jsem, že je to sám pan Gatsby.

Nezavolaal jsem na něj. Zdál se být spokojený, že je sám. Náhle natáhl ruce k temné vodě. Třásl se. Mrknul jsem k moři a v dáli jsem uviděl jediné zelené světlo. Když jsem se podíval zpět, Gatsby už tam nebyl.